

Малий і Карлсон, що живе на даху (стислий переказ)

Астрід Ліндгрен

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПРО КАРЛСОНА, ЩО ЖИВЕ НА ДАХУ

У місті Стокгольмі мешкає звичайна родина Свантесонів: тато, мама, і троє дітей – Боссе, Бетан і Малий. Малий має 7 років, сині очі і кирпатий ніс. Боссе має 15 років, і він любить грати в футбол, а Бетан має 14 років, і вона звичайна дівчинка. У цілому будинку є тільки одна незвичайна істота – Карлсон, що живе на даху. Це кругленький, самовпевнений чоловічок, і до того ж він може літати, досить йому покрутити за гудзика на животі. Карлсон почуває себе чудово у своїй хатці на даху. Вечорами він сидить на ґаночку, попахує люлькою і дивиться на зорі. Люди навіть не здогадуються про Карлсона.

Одного разу мама вилаяла Малого за те, що на штанях знов з'явилась дірка (малий просто бігав за собакою, бо мріяв і собі завести песика, хоч батьки були проти). Хлопчик пішов у свою кімнату й дивився надвір крізь відчинене вікно. Тут і з'явився Карлсон і представився найкращим у світі літуном. Хлопчик сказав, що його звати Сванте Свантесон.

Карлсон забрався у кімнату і взяв парову машину, яку Малому можна було брати під наглядом тата чи брата. Згодом Карлсон влаштував невеличку пожежу, і на полиці лишилися великі негарні плями. А потім парова машина вибухнула. Малий заплакав, а Карлсон сказав, що нагорі має багато таких машин. Згодом вони попрощалися, і Карлсон полетів.

КАРЛСОН БУДУЄ ВЕЖУ

Мама сварила малого за вибух, а той виправдовувався і розповідав про Карлсона, та ніхто не вірив. Після сварки Малий раптом затужив за новим другом. А через кілька днів Карлсон з'явився. Малий саме читав, у кімнаті. Карлсон розглядав картини і говорив, що нагорі має кілька тисяч картин, адже сам малює півників, пташок та інші гарні речі. Хлопчик захотів піти до Карлсонової хатки, але той сказав, що спершу там треба прибрати.

Малий вирішив неодмінно розповісти про Карлсона друзям – Крістерові й Гунілі, коли вони завтра йтимуть разом зі школи. А то Крістер тільки те й робить, що хвалиться своїм псом Йофою.

Хлопчик запропонував Карлсонові познайомитися з сім'єю, але після закінчення обіду, адже не міг привести у вітальню зовсім незнайомого товстого чоловічка. Карлсон заявив, що дуже любить смачні тюфтельки, тож Малий взяв у мами шість тюфтельок і

приніс у кімнату, а сам пішов обідати.

Під час обіду Малий сказав, що Карлсон сидить у його кімнаті. Сім'я поїла і вирушила в кімнату малого знайомитись. Але Карлсона в кімнаті не було. Тільки на підлозі здіймалась сляк-так складена з кубиків вежа, а нагорі її прикрашала тюфтелька.

КАРЛСОН ГРАЄТЬСЯ В НАМЕТА

Мамі не сподобалось, що її тюфтельками прикрашають вежу з кубиків, і вона, звичайно, не мала сумніву, що то все зробив Малий. Боссе й Бетан глузливо сміялися. Тепер про Карлсона не варто було більше й мови заводити.

Усі пішли пити каву. Малий був дуже засмучений і шукав, чим би втішитися. Він усівся на своє улюблене місце біля каміна – якнайближче до вогню. Ці хвилини, коли вся родина пила після обіду каву, були чи не найкращі за весь день. Бетан спитала брата, чи хоче він заробити 25 ере. Вона просила брата не показуватися цілий вечір у вітальні, бо має прийти її хлопець Пелле. Цього вечора мама з татом збиралися у кіно, Боссе йшов на футбольний матч. Малий не взяв грошей і сказав, що не бере грошей за те, що хтось не хоче його бачити.

Коли всі розійшлися, до Бетан прийшов Пелле.

Малий дивився у вікно, аж раптом до нього прилетів Карлсон. Хлопчик запитав, куди ж він тоді зник. Карлсон відповів, що хотів поглянути, що робиться у нього вдома. Він був дуже засмучений, коли побачив, що його вежі і тюфтельки уже нема. Карлсон казав, що повеселішає, якщо дістане якийсь подарунок. Малий віддав свою найбільшу гордість – маленький кишеньковий ліхтарик.

Малий розповів про Бетан і її хлопця. Друзі сховалися під ковдру, взяли ліхтарик і почали рухатись у напрямку вітальні. Лампа у вітальні не горіла. Тихо-тихенько рухався намет по кімнаті. Бетан і Пелле сиділи на канапі під протилежною стінкою. Пелле саме сказав Бетан, що любить її, потім запитав, чи любить його вона. Відповіді він не дістав, бо саме тієї миті світло ліхтарика розітнуло морок кімнати і попало хлопцеві просто в обличчя. Він підскочив, Бетан заверещала. І враз почувся регіт і тупіт ніг, що хутко віддалявся до передпокою.

Карлсон з Малим сховалися у кімнаті хлопчика і замкнулися. Бетан почала грюкати в двері. Якби вона не була така сердита, то почула б, що реготало двоє.

КАРЛСОН ЗАКЛАДАЄТЬСЯ

Якось Малий повернувся зі школи додому сердитий і з великою гулею на лобі. Він признався мамі, що Крістер шпурнув у нього каменем. Мама зрозуміла, що малий теж кидався камінням. І вона заходила пояснювати, що на світі немає такого, про що не можна було б спокійно поговорити і дійти згоди. Малий випив теплий шоколад, з'їв свіжі булочки, і життя покращало. Він розповів мамі, що Крістер і Гунілла не вірять у Карлсона, що живе на даху. Мама порадила більше гратися з Крістером та Гуніллою і менше думати про Карлсона.

Того дня Малий мав потрапити в гості до Карлсона. Але друг з'явився і заявив, що хоче грати хворого, а Малий повинен провідати його і принести величезний торт, купу тістечок, пригорщу шоколаду і торбу всяких цукерок. Малий спорожнив свою

скарбничку і помчав до крамнички. Майже на всі гроші він накупив цукерок та шоколаду. Повертаючись назад, Малий розсовав ласощі по кишенях і заглянув до вітальні. Там уся родина пила післяобідню каву. Та сьогодні Малому ніколи було сидіти з ними.

Карлсон зрадив, коли повернувся Малий. Хлопчик написав батькам записку, що летить до Карлсона на дах. Вони справді вилетіли крізь вікно й піднялися в повітря. Врешті Карлсон приземлився на свій дах.

Карлсонова хатка була гарненька, з зеленими віконницями і згарбним ґаночком, де можна було відпочити. Малому хотілося якнайшвидше зайти всередину, щоб на власні очі побачити всі ті парові машини, картини з півнями та інші речі, які мав Карлсон. Та всередині нічого цього не було. Карлсон сказав, що його парові машини вибухнули. А з картин був лише один аркуш картону. В одному куточку на ньому справді був намальований маленький півник.

Карлсон почав вдавати хворого і попросив приготувати "Знахарський порошок Карлсона, що живе на даху": трохи цукерків, трохи шоколаду, додати стільки ж печива, все це потовкти й добре змішати. Малий сказав, що це не допоможе. І вони з Карлсоном заклалися на шоколадку.

Малий витяг одну з двох шоколадок, що купив у крамниці. Потім хлопчик заходився готувати ліки за Карлсоновим рецептом. Карлсон прийняв ліки і за пів хвилини сказав, що гарячка не пройшла. Виграв Малий, але змушений був віддати виграну шоколадку Карлсону, який знову забажав ліки. Малий тепер сам запропонував закластися, чи допоможуть ліки. Він нітрохи не вірив, що гарячка в Карлсона спаде, але йому дуже хотілося цього разу програти, бо в такому разі шоколадка мала бути його.

Малий приготував подвійну дозу ліків і всипав їх Карлсонові в роззявлений рот. Карлсон одужав і попросив шоколадку. Малий мусив віддати останню плитку. У хлопчика залишилися два цукерки та одна мармеладка. "Три надвоє не ділиться", — сказав Карлсон і проковтнув мармеладку, а тоді забрав більшу з двох цукерок. Малий не гнівався і був радий, що в Карлсона вже минула гарячка. Останню цукерку теж з'їв Карлсон.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

КАРЛСОН ЖАРТУЄ

Через хвилину Карлсон запросив Малого погуляти по дахах. Малий радо пристав на це. Він узяв Карлсона за руку, і вони разом вийшли на дах. Уже починало смеркати, і все довкола було дуже гарне. "Коли б люди знали, як гарно гуляти на даху, вони б ніколи не ходили вулицями", — сказав Малий. Будинки стояли так близько один до одного, що можна було вільно йти з даху на дах. Але тут було і небезпечно: в одному місці між двома будинками була широка прогалина, і Малий трохи не впав у неї. Та Карлсон останньої миті схопив його.

Згодом Карлсон запропонував трохи пожартувати, адже вечорами він гуляє по

дах і жартує з людей.

Раптом з вікна найближчої мансарди долинув плач немовляти. Друзі заглянули і побачили, що дитина сама. Вони залізли у кімнату. Карлсон полоскотав немовля, узяв його і кілька разів підкинув до стелі. Мабуть, дитині це сподобалось, бо раптом вона злегка усміхнулась беззубим ротиком. Але дитина знов зайшлася плачем. Малий дуже любив дітей і при нагоді завжди просив маму й тата подарувати йому маленьку сестричку, коли вони не хочуть купити йому собаку. Він узяв від Карлсона згорточок і ніжно притулив його до себе. Дитина замовкла, потім знов засміялась. Дитина була голодна, тож Карлсон знайшов ковбасу й картоплю. Але Малий сказав, що треба молока. Карлсон швидко кудись полетів і так само швидко прилетів з пляшечкою молока. Вони нагодували дитину, а перш ніж йти геть Карлсон засунув у руку сонної дитини ковбасу. Ще одне кружальце він почепив на клямку кухонних дверей. А третє кружальце тицьнув у дзьоб порцеляновому голубові. Малий просив не робити так, але Карлсон сказав, що це назавжди відучить маму й тата дитини вештатися десь вечорами.

Потім Карлсон повів Малого дивитися на волоцюг, у яких саме був гість. Малий побачив два жевжики, що справді скидалися на волоцюг. А з ними був приємний, скромний хлопець, якого звали Оскар. Волоцюги та хлопець їли й пили. Волоцюги Рулле і Філле зустріли цього хлопця, який тільки приїхав у місто, і хотіли одурити. Малий бачив, як Філле, ніби випадково, засунув руку до задньої кишені Оскарових штанів, витяг звідти гаманця і обережно сховав його в задню кишеню своїх власних штанів. А Оскар нічого не помітив. Може, тому, що саме тієї миті Рулле гаряче обіймав його. Та коли Рулле одвів руку, в ній виявився Оскарів годинник.

І тоді Карлсон обережно просунув свою пухку руку в шпарку між фіранками і витяг Оскарового гаманця з кишені Філле. А той нічого не помітив. Так само Карлсон зробив з годинником.

Трохи згодом Рулле і Філле виявили пропажу і вийшли в сіни. Оскару стало нудно, тож він також вийшов. Тоді Карлсон швиденько переліз через підвіконня й поклав Оскарового гаманця в миску. А годинника Карлсон повісив аж на лампу під стелею. Філле, Рулле та Оскар повернулися, а Карлсон і Малий встигли сховатися під столом.

Оскар взяв свої годинник і гаманець. Усі сіли за стіл. Трохи згодом Філле засунув руку під скатертину і обережно поклав біля себе на підлогу Оскарів гаманець. Карлсон відразу схопив гаманця й тицьнув його в руку Рулле. За хвилину Рулле засунув руку під скатертину і обережно поклав біля себе на підлогу Оскарів годинник. Карлсон узяв його, легенько торкнув за ногу Філле й віддав йому годинника.

А невдовзі Оскар спитав: "Де мій гаманець? Де мій годинник?". Тієї ж миті гаманець і годинник знов опинилися на підлозі під столом, бо ні Філле, ні Рулле не хотіли мати при собі крадених речей, якщо Оскар зчинить галас. А Оскар і справді почав кричати, щоб йому повернули гаманця й годинника.

Карлсон підняв з підлоги спочатку гаманця, а потім годинника і всунув їх у руки Оскарові. Той схопив свої речі і подякував Філле і Рулле. Карлсон з усієї сили вдарив

Філле по нозі. Філле подумав, що це зробив Рулле. Волоцюги почали битися. Оскар дременує з кімнати. Бійка перенеслася до сіней, а Малий з Карлсоном втекли.

Друзі полетіли додому і побачили, що пожежна машина зупинилась якраз перед будинком Малого, а довкола неї зібрався натовп. Раптом від машини до даху швидко звелася довжелезна драбина. Малий тихенько стояв і чекав, коли вже нарешті до нього добереться пожежник, а Карлсон подався до своєї хатки, перед цим попросивши не розповідати про нього.

Через годину Малий лежав уже в ліжку, біля нього зібралась уся родина, ніби це був день його народження. Батьки говорили, що дуже боялися за сина, бо він для них дорогий, як сто тисяч мільйонів крон. Малий спитав, чи не можна з такої величезної суми одержати тепер п'ятдесят крон, щоб купити собі маленького песика.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

КАРЛСОН ГРАЄТЬСЯ В ПРИВИДА

Наступного дня тато й мама спитали Малого, як він опинився на даху. Хлопчик сказав, що полетів з Карлсоном. Батьки презирнулися. А мама сказала, що той Корлсон сидить їй у печінках. Батько говорив, що ніякого Карлсона, що жив би на даху, не існує. Батьки сказали, що скоро почнуться канікули і Малий поїде до бабусі.

Після обіду до Малого прилетів Карлсон, який весь час сновигав по кімнаті, обмацував усе, відчиняв дверцята, шухляди і з великою цікавістю оглядав кожну річ. Карлсон говорив, що хоче гратися. Малий був не проти, але насамперед хотів, аби мама, тато, Боссе і Бетан побачили нарешті Карлсона й перестали набридати йому розмовами про те, що Карлсон не існує.

Хлопчик кинувся до вітальні. Боссе і Бетан, на жаль, щойно кудись пішли, зате хоч мама й тато сиділи у вітальні. Малий повів батьків у свою кімнату, але Карлсона не було. На щастя, тієї миті задзвонив телефон, отож Малому не довелось нічого пояснювати.

Малий залишився сам і сів біля вікна. Він був дуже сердитий на Карлсона і поклав собі сказати йому все відверто, коли той знов прилетить. Проте ніхто не прилетів. Натомість відчинилися дверцята шафи і звідти висунулось хитре Карлсонове обличчя. Виявляється, він відпочивав на полиці. Малий відразу забув, що сердиться на нього. Друзі почали грати у хованки, але мама покликала Малого, бо прийшли Крістер і Гунілла.

Карлсон вирішив пожартувати з друзів хлопчика. Ледве Малий устиг зачинити дверцята шафи, де був Карлсон, як увійшли Гунілла й Крістер зі своїм собакою Йофою. Гунілла, лукаво посміхаючись, спитала, де Карлсон. Аж тепер Малий згадав, що Карлсон лежить на полиці в шафі. Проте він наперед не знав, що саме цього разу затіває Карлсон, тому й не признався Крістерові та Гуніллі, що той є в кімнаті.

Із шафи пролунало голосне й дзвінке: "Ку-ку-рі-ку!". Крістер і Гунілла думали, що це півень. Йофа почав гарчати. Нарешті Крістер і Гунілла побачили Карлсона. Малий

аж заходився від сміху – надто вже безглуздий вигляд мали розгублені Гунілла й Крістер.

Мама й тато Малого звичайно щовечора виходили на прогулянку. І ось тепер мама гукнула з сіней, що йде з татом, і Крістер і Гунілла можуть побути до восьмої, а потім Малий має лягти спати. Діти продовжили гратися.

Карлсон вирішив, що тепер усі будуть гратися в привида й лякати людей. Карлсон узяв з ліжка Малого простирадло. Потім кольоровими олівцями намалював на простирадлі страшну пику. Тоді взяв ножиці, і не встиг Малий його зупинити, як він вирізав дві дірки для очей. А тоді Карлсон наклався простирадлом з головою так, що видно було тільки його пухкі руки. Коли ж Карлсон увімкнув моторчика й почав літати навколо лампи під стелею, а простирадло заметляло на ньому, стало ще страшніше.

Коли діти вже стояли в сінях і лаштувалися вийти на сходи, щоб когось налякати, хтось легенько почав шкрябати зовні в двері. Спочатку Малий подумав, що то повернулися додому мама й тато. Але зненацька він побачив, що крізь шпару для листів хтось просовує довгу крицеву дротину. І Малий згадав, як зовсім недавно тато читав мамі в газеті про те, що в місті з'явилося багато квартирних злодіїв.

Малий страх як перелякався, коли збагнув, що до них добираються злодії. Гунілла й Крістер теж налякалися не менше. Крістер замкнув Йофу в кімнаті Малого, щоб той не заважав їм гратися в привида, і тепер дуже жалкував, що так зробив.

Лише Карлсон не боявся нічого. Карлсон, Малий, Гунілла й Крістер якнайтіхіше перебралися до вітальні й поховалися хто де міг. Тієї миті до вітальні навшпиньки зайшли злодії, це були Філлі й Рулле! Злочинці вже майже знайшли гроші і прикраси, коли дверцята шаховки відчинилися і звідти, жахливо стогнучи, вилетів привид. Привид літав навколо Рулле, стогнав і охкав; потім він завернув до кухні. А за хвилику звідти вибіг блідий, як стіна, Філлі.

Рулле й Філлі тікали, а привид гнав їх сходами вниз. Малий позбирав гроші, брошки й каблучки і поклав їх назад до секретера, а Гунілла й Крістер познаходили всі ложки й виделки, що їх погубив Філлі, коли метався між кухнею і вітальнею. Діти сміялись: вони були просто щасливі.

КАРЛСОН ВИСТУПАЄ З УЧЕНИМ СОБАКОЮ АЛЬБЕРГОМ

Другого ранку Малий прийшов до мами на кухню. Боссе і Бетан уже пішли до школи, а тато на роботу. В Малого уроки починалися дещо пізніше. Хоч він був уже великий хлопець, проте любив посидіти в мами на колінах, коли ніхто не бачив.

Мама сиділа біля столу, читала газету й пила каву. Малий мовчки виліз до неї на коліна. Мама запитала Малого, хто вирізав дірки у простирадлі. Хлопчик сказав запитати Гуніллу, можливо, мама їй більше йнятиме віри. Мама подумала, що це зробила Гунілла.

Раптом Малий спитав маму, спитав, чи доведеться йому одружуватися з жінкою Боссе, коли той помре. Мама спитала, звідки такі думки. Хлопчик пояснив, що йому дістався старий велосипед Боссе, його старі ковзани, старі піжами, капці і все інше... Мама сказала, що не доведеться. Тоді хлопчик знову почав про свого собаку. Мама не

любила такі розмови, як і про Карлсона. Тому вона сказала збиратися до школи.

Зі школи Малий повертався з Гуніллою і Крістером. За ними побіг чорний невеличкий пудель. Малий взяв цуценя за нашійника. Хлопчик полюбив його. Він нахилився й почав голубити песика та називати його найніжнішими словами. Цуцик помахував хвостиком, радісно підстрибував, гавкав, а як діти завернули на свою вулицю, побіг слідом за ними. Малий враз загорівся думкою, що песикові ніде жити. І цуцик справді подався за Малим додому.

Мама не було вдома. На столі в кухні лежала записка, і Малий довідався з неї, що мама внизу, в пральні, і що він може зайти до неї, коли йому чогось треба. Тим часом песик, немов ракета, помчав до кімнати Малого. Діти кинулися за ним. Малий нетямився з радощів.

У вікно залетів Карлсон. Гунілла нахилилась до собаки і на нашійнику прочитала "Альберг". Там вона знайшла і номер телефону. Карлсон говорив, що нагорі має багато собак, і одного теж звати Альберг. Але Малий не слухав Карлсона. Його тепер ніщо не цікавило, крім цуценяти. І навіть, коли Карлсон заявив, що хотів би трохи погратися, Малий не звернув на нього уваги. Тоді Карлсон спитав, хто найкращий у світі штукар? Малий, Гунілла й Крістер відразу вгадали: мабуть, Карлсон, що живе на даху.

Карлсон вирішив влаштувати виставу. Вхід – одна цукерка. Крістер і Гунілла помчали на вулицю й розповіли всім дітям, що нагорі в Малого зараз почнеться велика вистава. І всі, хто мав хоч п'ять ере, подався до крамнички купувати "вхідний цукерок". Потім Гунілла стала біля дверей до кімнати Малого: вона відбирала цукерки і клала їх у коробку.

Посеред кімнати Крістер поставив в один ряд стільці – там мали сидіти глядачі. Куток кімнати завісили ковдрою. Звідти долинав шепіт і собачий гавкіт. Та ось нарешті з-за ковдри з'явився Малий. Він тримав на руках цуценя. "Зараз ви побачите найкращого в світі штукаря і вчену собаку Альберга", — виголосив він. Перед глядачами з'явився Карлсон. Голову йому прикрашав циліндр, що належав татові Малого, а на плечі Карлсон накинув мамин картатий фартух, зав'язавши його поворозки спереду в розкішний бант. Всі заплескали в долоні, крім хлопчика Кірре, якого не любили Гунілла і Крістер.

Карлсон показав усім, що циліндр порожній. Малий думав, що у капелюсі з'явиться кролик. Але Карлсон сказав, що пустить циліндр по колу, і кожен покладе в нього цукерку. Малий назбирав цукерок і віддав циліндра Карлсонові. Карлсон узяв один цукерок і засунув до рота. Кірре не поклав у циліндр цукерка, хоч мав їх цілий пакуночок.

Карлсон оголосив, що Альберт уміє усе, навіть говорити. Собака почав розповідати про те, як ходив у кіно. Усім Альберг сподобався, крім Кірре. Він просив, нехай собака політає. За мить Карлсон з Альбергом уже летіли. Кірре аж зблід з подиву. Всі діти кинулись до вікна подивитись, як Карлсон і Альберг ширяють над дахом. Кірре віддав Карлсону свій пакуночок з цукерками. Той узяв ще 15 цукерок з коробки Гунілли і полетів додому.

Діти почали розходитись. Гунілі й Крістерові теж час було додому. Малий залишався з Альбергом, а йому саме цього й хотілося.

Та коли повернулася з пральні мама, все жахливо змінилось. Мама ніяк не вірила, що в Альберга немає господаря. Вона зателефонувала по номеру, що був на нашійнику в собаки, і розповіла, що її син знайшов маленького чорного пуделя. Господарем собаки виявився хлопчик Стафан Альберг. А собаки кличка була Бобі. Прийшов Стафан і забрав цуценя. А Малий лежав на своєму ліжку й гірко плакав.

КАРЛСОН ПРИХОДИТЬ НА ІМЕНІНИ

Настало літо. Навчання в школі скінчилося, і Малий лаштувався їхати до бабусі. Але перед цим Малому мало виповнитися 8 років. Увечері напередодні іменин Малий мав розмову з Карлсоном. Хлопчик сказав, що не може запросити його на святкування через маму. Карлсон образився, тож Малий мусив запросити його. Хлопчик сказав Карлсону, що післязавтра на ціле літо їде до своєї бабусі. Спочатку Карлсон посумнів, але потім поважно заявив, що теж поїде до своєї бабусі.

Зранку мама, тато, Боссе й Бетан принесли Малому торт і подарунки, у яких виявились: коробка кольорових олівців, іграшковий пістолет, книжечка й нові сині штанці. На якусь мить хлопчик повірив, що йому подарують собаку але відразу ж зрозумів, що такого не може бути.

Зразу ж після обіду мама почала накривати стіл у його кімнаті. Боссе й Бетан – у них ще не почалися канікули – повернулися зі школи. Бетан вручила пакунок, у якому було іграшкове оксамитове цуценя. Малий гірко заплакав. Мама пішла телефонувати татові, щоб скоріше прийшов з роботи. Тато прийшов і сказав малому, що в сінях за дверима його чекає Бімбо. Там тоненько заскавчало цуценя. Це була маленька такса. Бімбо був зовсім-зовсім живий, і Малий дуже радів.

Прийшли Гунілла й Крістер, усі сіли за стіл. Малий спитав, чи не будуть чекати на Карлсона. Мама сказала, що він сьогодні не прийде. І взагалі, тепер у Малого є Бімбо. Коли мама вийшла з кімнати, прилетів Карлсон. Він образився, що для нього немає чашки. Але Малий віддав свою, і все налагодилося. Карлсон подарував Малому свищика, щоб свистіти Бімбо, і спитав, чи хлопчик не отримав цукерок, бо їх треба віддати на благодійну справу. Карлсон засунув пакуночок з цукерками собі до кишені і узявся до бутербродів.

Тим часом у вітальні зібралися мама, тато, Боссе й Бетан. Вони пішли до Малого і... побачили Карлсона. Тоді мама прошепотіла, що їм краще вийти. "Обіцяйте мені всі – і ти, Боссе, і ти, Бетан. Обіцяйте нікому не розказувати про те, що ви тут бачили, нікому!" — попросив тато. Він так говорив тому, що їм би ніхто не повірив. І тато, і мама, Боссе й Бетан пообіцяли одне одному, що ніколи нікому не розкажуть про те, якого собі Малий знайшов дивного приятеля. Ніхто від них не почув нічого про Карлсона, що живе на даху. Тому Карлсон спокійно живе собі й далі в своїй хатці, і ніхто про це не знає.

Коли всі розійшлися, Малий почав нарешті прощатися з Карлсоном. Той пообіцяв, що після канікул вони знову побачаться.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*